

Rózsa: Már látom fiam, hogy elkeseredtél. Dehát szedd össze magad és inkább arról beszélj, hogy hol vanna a lovaim?

Kotogány: Vissza kerültek a gazdához.

Rózsa: Maked beszéd és esztelen! Csak nehezíti a sorsod.

Kotogány: Azon nincs mit nehezíteni. Eldobott kő vagyok.

Rózsa: Ne bölcselkédj, tolvaj!

Kotogány: A lovakról nincs mit mondanom.

Rózsa: Majd beszélj a bákó asztalán! Süvegesek! (Kotogányra mutatva.) Verjétek vasba, talpától nyakáig. Aztán vigyétek Herbersteinhez az ördögös boszorkányt. A vár tömlőcében három fegyveres őr vigyázzon rá éjjel, nappal, még kínvallatásra ide vissza nem hozatjuk. (A süvegesek megragadják Kotogányt. Rózsa a lépcsőfelé indul. Néhány fokot fel is megy rajta, de aztán mégis csak visszafordul a lázadóhoz.) Ha mégis eszedbe jutna valami a ménésről, üzenj értem. Hatalmam van enyhíteni a te kínodat s cimboráidét.

Kotogány: Minket kínozhattok. Csak nevetünk a csigára, kötelekre, körömszedőkre.

Rózsa: Csigá és kötél? Nem, Kotogány! A szigeten már építik a máglyát. (Felsiet a lépcsőn és eltűnik a falnyílás mögött.)

TERMÉKENYSÉG

— *Jakov Vohmencev* —

A föld ma gazdag, új termést ígér!
Terhétől roskad mindenik szekér!
Sok vörös máglya: lelóg vastagon
Fűzéreivel a paradicsom.
Káposztafejek integetnek át:
Telestele a veteményeságy.
Ott sárgadinnye... ha megkarcolod,
Bő lével fröcsköl édes illatot.
Szántóföld sarkán a tök is megért:
Sárga pofával vigyorog feléd.
A répa, mint sok kormos serpenyő,
Lila oldalát pöffeszti elő.
Uborkák teste szunnyad szerteszét,
Mint fel nem robbant gránát-lövedék.
Karórépákban ott duzzad a lé:
Egy ujjnyomás is szétrepeszténé!
Telivér cékla tisztán, nemesen
Ebben a földben túlbőven terem.
A retek, mint a szamovár kövér.
A padlizsánban megpezsduł a vér
S ott a hatalmas főzőtök fölött
Pihenőt lelne a hajótörött...
Kolhozunk ma új, bő termést ígér:
Terhétől roskad mindenik szekér!

Fordította : SZILY ERNŐ